

Blind zijn lijkt oogarts uit Ophemert het ergste wat er is

Ogen opereren is dromen redder

Oogarts Cees van der Windt uit Ophemert helpt oogartsen over de hele wereld. En wordt verdrietig en boos om wat hij ziet.

Frank Houtappels
Ophemert

Cees van der Windt woont in een oude boerderij onder aan de dijk in Ophemert. Voor in de moestuin heeft hij een soort omgeklapte schep, een hak met schoffel. Handig.

Aan de andere kant van de wereld ploegt een 23-jarige man met precies zo'n zelfde schep zijn rijstveld om. Enige verschil, zegt Van der Windt: die 23-jarige man zet zijn schep per ongeluk op een vergeten clusterbom uit de Geheime Oorlog van Laos, van 1964 tot 1973. „Een ontploffende tennisbal uit een walvisgrote clusterbom. Die liggen daar overal.”

Drie dagen na de ontploffing staat Cees van der Windt bij die man in kwestie aan zijn bed. Naast diens vrouw en kinderen. „Lieve vrouw,

BESTRIJDER

■ **Cees van der Windt (1960) is oogarts. Hij werkt in Ziekenhuis Rivierenland in Tiel.**

■ **Een groot deel van zijn vakantie brengt hij door in Laos, voor Eye Care Foundation. Eerder zat hij in Vietnam en Nepal om blindheid te bestrijden. Want dat is hij: blindheidsbestrijder.**

■ **Hij leidt ter plekke artsen op zodat die na drie jaar staan, oogdruk en trauma's kunnen behandelen.**

mooie kindjes.” Ze zien allemaal wat de man zelf nooit meer zal zien: hij is namelijk zijn ogen kwijt.

Zulke momenten. Daar wordt Cees van der Windt zo verdrietig van. En boos. In meer dan de helft van zulke gevallen kan hij niets meer betekenen. „Waar slaat het op dat zo'n jonge vent getroffen moet worden door een bom van 50 jaar geleden?”

Oh, had hij er maar drie dagen eerder kunnen zijn, zegt hij, en zucht

zachtjes. Dan had hij misschien nog iets kunnen doen.

In Laos gaat het allemaal wat moeilijker dan in andere landen. Je moet het vertrouwen krijgen en ja: de mentaliteit. „Het is een bekend grapje daar: Thailand heeft de hersenen, Vietnam de handen, Laos de buik. Ja, het zijn levensgenieters ja, dat wel.” Daar leert hij ook wel van hoor, zegt hij. Gewoon, dat hij soms wat relaxter in het leven moet durven staan. Wat tevredener. Hij moppert weleens, op het ziekenhuis en op de politiek. „Maar zo slecht is het hier ook weer niet.”

Heel vroeg op de middelbare school had hij dat al, dat het hem leuk leek om ontwikkelingswerk te doen. Zorgen dat mensen de mogelijkheid krijgen zich te ontwikkelen, hun dromen kunnen verwezenlijken. Ja, dat zit heel diep in hem. Dromen van anderen, ja. Hij noemt het

ook een stukje romantiek, leven met andere culturen. „Er wordt voor je gekookt, nou, daar kan geen restaurant tegenop. En je slaapt bij mensen, echt, dat maak je als toerist niet mee. Je krijgt het er allemaal gratis bij.” Het zal zijn calvinistische opvoeding zijn, zegt hij. Want wat hij doet is gewoon wat-gij-niet-wilt-dat-u-geschiedt-doe-dat-ook-een-ander-niet. „Maar dan andersom.” Wat je wil dat je overkomt, help daar dan

ook een ander bij. Zo iets.

Dromen verwezenlijken wordt steeds moeilijker als je blind bent, zegt hij. De maatschappij wordt steeds visueler. „Dus wil je bij de tijd blijven, dan heb je echt je ogen nodig.”

Blind zijn lijkt hem het ergste wat er is, zegt hij – en staart naar de groene dijk in de voortuin, die nu in twee donkere, bruine ogen weerspiegelt.

Waar slaat het op dat zo'n jonge vent getroffen wordt door een bom van 50 jaar geleden?

—Cees van der Windt, oogarts

▲ Cees van der Windt met een hak, die in Laos veel leed brengt.

FOTO RAPHAËL DRENT
